Dosarul nr. 1r-106/2025 I instanță
Nr. comp. 1-21117784-05-1r-20082025 Judecător Volcovschi Ion
Judecătoria Cimișlia

DECIZIE
în numele Legii

07 noiembrie 2025 **mun. Comrat**

Completul de judecată al Curții de Apel Sud
în componenţa:
preşedintele completului, judecătorul Movilă Vitalie
judecătorii Hudoba Valeri şi Scripcenco Andrei

judecând fără prezența părților, în ordine de recurs, recursul declarat de către avocatul Bot Alexandru în interesele inculpatului Lipcan Victor împotriva sentinței judecătoriei Cimişlia din 15 iulie 2025 pe cauza penală în privința lui:

Lipcan Victor, născut la *****, domiciliat în or. Basarabeasca, ***** 59, studii superioare, căsătorit, supus militar, angajat în câmpul muncii, anterior judecat, moldovean, cet. al R.Moldova,

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(3) Cod penal,

Cauza penală a fost primită pentru judecare în prima instanţă judecătoria Cimişlia la data de 05 august 2021. (vol.I, f.d.101)

Judecătoria Cimişlia a pronunţat sentinţa la data de 29 noiembrie 2022. (vol.I, f.d.222-225)

Cauza penală a parvenit pentru judecare în ordine de apel la Curtea de Apel Comrat la data de 23 ianuarie 2023. (vol.I, f.d.231)

Curtea de Apel Comrat a pronunțat decizia la data de 07 martie 2024. (vol.II, 41-47)

Judecătoria Cimişlia a pronunţat sentinţa la data de 15 iulie 2025. (vol.II, f.d.127-134)

Cauza penală a parvenit pentru judecare în ordine de apel la Curtea de Apel Sud sediul Comrat la data de 20 august 2025 2025. (vol.II, f.d.156)

Procedura citării legale a fost respectată.

Audiind raportul judecătorului pe fondul cauzei și audiind participanții la proces asupra recursului în cauză,

C O N S T A T Ă:

<u>În fapt</u>:

Prin sentința judecătoriei Cimișlia sediul central din 29 noiembrie 2022 s-a încetat procesul penal în privința inculpatului Lipcan Victor învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute în art.264[1] alin.(3) Cod penal, în temeiul prevederilor art.391 alin.(1), pct.(6) Cod procedură penală, pe motiv că există circumstanţe care exclude sau condiţionează pornirea urmăririi penale şi tragerea la răspundere penală. (vol.I, f.d. 222, 234-238)

La 29 noiembrie 2023 procurorul în procuratura raionului Basarabeasca Moraru Dorin a depus cerere de recurs împotriva sentinței judecătoriei Cimișlia sediul central din 29 noiembrie 2023 prin care a solicitat casarea sentinței instanţei de fond şi pronunţarea unei decizii prin care a rejudeca cauza cu adoptarea unei noi hotărâri. (vol.I, f.d.227-228)

Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 07 martie 2024, s-a admis recursul declarat de a procurorul în procuratura raionului Basarabeasca Moraru Dorin.

S-a casat integral sentința judecătoriei Cimișlia sediul central din 29 noiembrie 2022 în cauza penală privind acuzarea lui Lipcan Victor de săvârșirea infracţiunii prevăzute de art.264[1] alin. (3) Cod Penal - cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceiași instanță – judecătoria Cimișlia, în alt complet de judecată. (vol.II, f.d.41-47)

Prin sentința judecătoriei Cimișlia din 15 iulie 2025, s-a respins cererea avocatului Bot Alexandru în interesele inculpatului Lipcan Victor privind pronunţarea unei hotărâri in vederea achitarea inculpatului în baza prevederilor art.390 alin.(1), pct.1 Cod procedura penala, ca neîntemeiata.

Lipcan Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264/1 alin. (3) Cod penal, însă liberat de pedeapsa penala în baza art.60 Cod penal, din motivul expirării termenului de prescripție.

Mijlocul material de proba un suportul electronic DVD-R imaginea video 201510, 202431, 156552 din 22.05.2021 prin care s-a fixat procedura de propunere

de a fi supus testării alcoolscopice a inculpatului, urma a fi păstrat la materialele cauzei pe tot termenul de păstrare. (vol.II, f.d.127-134)

Pentru a se pronunţa în sensul celor expuse, instanţa de fond a reţinut, că Lipcan Victor, la 22 mai 2021, în jurul orelor 20:20 min, conducând mijlocul de transport de model „Nissan Navara" cu numărul de înmatriculare *****, deplasându-se pe str. K. Marx or. Basarabeasca, fiind somat de către angajații poliției al INSP al IGP al MAI să se oprească, a continuat deplasarea pe str. Naberejnaia, unde a stopat și parcat în fața cafenelei „Vivaldi" din prejma intersecției. Imediat angajatul poliției s-a apropiat de ușa conducătorului unității de transport și a solicitat actele la control de la Lipcan Victor, în timpul discuției cu ultimul, simțindu-se din cavitatea bucală a acestuia un miros specific de alcool și fiind suspectat că se află în stare de ebrietate alcoolică, de către angajații poliției i s-a propus sa treacă testarea alcooscopică cu aparatul de model „Drager 6810". În pofida avertizării de către angajații poliție despre răspunderea penală, Lipcan Victor, ignorând pct. 5) lit. a) al Regulamentului privind modul de testare alcoolscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului al RM nr.296 din 16.04.2009, s-a refuzat de la testarea alcoolscopică în vederea constatării faptului consumului de alcool.

Acțiunile lui Lipcan Victor au fost încadrate de către organul de urmărire penală în dispozițiile art.264[1] alin.(3) CP după indicii calificativi „*refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică*".

<u>Solicitarea și argumentele recursului:</u>

La data de 30 iulie 2025 nefiind de acord cu sentinţa în cauză, avocatul Bot Alexandru în interesele inculpatului Lipcan Victor a depus recurs, prin care a solicitat, casarea sentinței primei instanțe, pronunțarea unei noi hotărâri privind achitarea lui Lipcan Victor în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (3) CPP, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și adoptarea în privința lui Lipcan Victor a sentinței de încetarea a procesului penal, motivată de caracterul tardiv al atribuirii calității de bănuit. (vol.II, f.d.137-153)

În susținerea recursului înaintat, a indicat că la data de 24 iunie 2021, organul de urmărire penală, a Inspectoratului de poliție Basarabeasca, a dispus, prin Ordonanță, recunoașterea cet. Lipcan Victor, în calitate de bănuit în cauza penală nr. 2021450080, privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (3) Cod Penal. Astfel, atât la urmărirea penală, cât și în ședința preliminară a contestat

Ordonanța menționată ca fiind una ilegală.

Indică că în conformitate cu prevederile art. 63 Cod de procedură penală, (1) Bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune până la punerea ei sub învinuire. Persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuit prin unul din următoarele acte procedurale, după caz: 1) procesul- verbal de reținere; 2) ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; 3) ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit (2) Organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuit: 1) persoana reținută mai mult de 72 de ore; 2) persoana în privința căreia a fost aplicată o măsură preventivă neprivativă de libertate mai mult de 10 zile din momentul când i s-a adus la cunoștință ordonanța despre aplicarea măsurii preventive; 3) persoana în privința căreia a fost dată o ordonanță de recunoaștere în această calitate - mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General și al adjuncților săi - mai mult de 6 luni. (3) La momentul expirării, după caz, a unui termen indicat în alin. (2), organul de urmărire penală este obligat să elibereze bănuitul reținut ori să revoce, în modul stabilit de lege, măsura preventivă aplicată în privința lui, dispunând scoaterea lui de sub urmărire sau punerea lui sub învinuire. În caz de prelungire a termenului de menținere în calitate de bănuit mai mult de 3 luni, ofițerul de urmărire penală este obligat să informeze imediat bănuitul despre aceasta.

A constatat că urmărirea penală a fost pornită „in personam", ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 01.06.2021, nu însă pe careva fapte sau circumstanțe „in rem”. În ordonanța de pornire a urmăririi penale din 01 iunie 2021, se indică în mod expres, pornirea urmăririi penale în privința faptelor imputabile lui Lipcan Victor, bănuit în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264^1 alin (3) Cod Penal.

Pe cale de consecință, lui Lipcan Victor, i-a fost comunicată ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit cu întârziere. Or, art. 63 alin. (1^1) CPP prevede expres că ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit și informația despre drepturile prevăzute la art. 64 se aduc la cunoștință în decurs de 5 zile din momentul de emitere a ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care bănuitul s-a prezentat sau a fost adus silit, ori din momentul de începere a primei acțiuni procedurale efectuate în raport cu acesta.

Mai mult decât atât, în sensul alin.(l^1) art.63 Cod de procedură penală,

termenul de zile curge de la data primei acțiuni procedurale. Or, conform f.d. 12, prima acțiune procedurală efectuată în raport cu Lipcan Victor s-a realizat la 22.05.2021 și s-a concretizat prin înlăturarea de la conducerea vehiculului. Astfel, art. 182^1 CPP reglementează expres respectiva acțiune procedural. În particular norma prevede că persoana care conduce mijlocul de transport se înlătură de la conducere de către organul de constatare dacă există temeiuri suficiente că aceasta se află în stare de ebrietate inadmisibilă produsă de alcool sau de alte substanțe. Pe cale de consecință, în strictă conformitate cu prevederile art. 63 alin. (1^1) CPP ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit urma a fi emisă cel târziu la data de 27.05.2021. Însă, reiterează că în privința lui Lipcan Victor respectiva ordonanță a fost emisă nu mai devreme de 24.06.2021, adică cu întârziere de 28 de zile.

Respectiv, consideră că calitatea de bănuit în privința lui Lipcan Victor, a încetat de drept, ca urmare a expirării termenelor prescrise de alin.(1^1) art.63 Cod de procedură penală.

Invocă că prin decizia Plenului Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 22 februarie 2019, prin care s-a examinat recursul în interesul legii nr. 4-1ril-2/2019, Plenul a statuat că legea procesual-penală determină strict, că termenul de menținere a calității de bănuit se calculează începând cu data emiterii actelor procedurale, prevăzute în art. 63 alin. (1) pct. l)-3) Cod de procedură penală, iar în cazul constatării faptului că față de o persoană există anumite bănuieli rezonabile, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și în raport cu aceasta, sunt efectuate anumite acțiuni procedurale, care creează repercusiuni importante asupra situației persoanei, potrivit alin. (1) art. 63 Cod procedură penală, organele de urmărire penală au obligația să recunoască această persoană în calitate de bănuit și să aducă la cunoștință informația despre drepturile prevăzute la art. 64 Cod de procedură penală.

La caz, menționează că urmează a fi luată în considerare jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului (în continuare - CtEDO) care prevede alte standarde (mai înalte) în această materie. Prin hotărârea sa în cauza Deweer versus Belgia, CtEDO a subliniat că noțiunea de „acuzație" în materie penală la care face referire art. 6 din CEDO are un caracter autonom, care ignoră definițiile din dreptul intern. Acuzația se definește ca notificarea oficială emanând de la autoritatea competentă, a unui reproș de a fi comis o infracțiune. Notificarea nu trebuie să aibă o anumită formă, având acest caracter orice act implicit, care emană de la o

autoritate de stat și care produce efecte importante asupra situației persoanei, conținând o acuzație penală implicită. Astfel, garanția oferită de art. § 3 lit. a) din CEDO, aceea de fi informat asupra naturii acuzației, începe să funcționeze doar din acel moment. Or, raportat la acel moment, reclamantul a fost informat în mod complet despre acuzația îndreptată împotriva sa, omisiunea anterioară neputând fi luată în seamă sub aspectul art.6 din CEDO. În Hotărârea Curții Constituționale nr. 42 din 14 decembrie 2000, se arată că „după ratificarea de către Republica Moldova a Convenției Europene pentru Drepturile Omului, pentru țara noastră a devenit obligatorie și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului". Ulterior, în Hotărârea nr. 10 din 16 aprilie 2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 „Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova", Curtea Constituțională a reiterat că „practica jurisdicțională internațională [...] este obligatorie pentru Republica Moldova, ca stat care a aderat la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale". *În asemenea condiții, aplicând mutatis mutandis jurisprudența CtEDO (care este constantă la acest capitol) rezultă fără echivoc că anume de la momentul începerii urmăririi penale - persoana dobândește calitate de bănuit.* Așadar, reiterează că anume de la 22.05.2021 (data întocmirii procesului-verbal de înlăturare de la conducerea vehiculului) Lipcan Victor a dobândit calitatea procesuală de bănuit.

Recunoașterea calității de bănuit se aplică în interesul persoanei, pentru apărarea sa, persoana dobândind astfel drepturi suplimentare, reglementate de art. 64 din Codul de procedură penală (să știe de ce este bănuit, să fie audiat în prezența apărătorului, să ceară recuzarea persoanei care efectuează urmărirea penală ș.a.) (a se vedea Hotărârea Curții Constituționale nr.26 din 23 noiembrie 2010 asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor alin.(6) art.63 din Codul de procedură penală).

Totuși, în general, menținerea persoanei în calitate de bănuit este supusă unor limite temporare. În particular, potrivit prevederilor art.63 alin. (1^1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală este obligat să informeze persoana despre atribuirea calității de bănuit în termen de 5 zile din momentul de emitere a ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care bănuitul s-a prezentat sau a fost adus silit, ori din momentul de începere a primei acțiuni procedurale efectuate în raport cu acesta.

Conform art. 230 alin. (2) Codul de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

În acest context, reține că „stabilirea unor termene procesuale ține de opțiunea legiuitorului, având în vedere asigurarea desfășurării normale a urmăririi penale" [a se vedea: pct.22 din Decizia Curții Constituționale nr.82 din 18 noiembrie 2016 de inadmisibilitate a sesizării nr,130g/2016 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 63 alin. (2) pct. 3) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova (termenul de menținere în calitate de bănuit a persoanei)].

Prin instituția termenului, legea asigură îndeplinirea actelor procedurale în intervalele de timp impuse de succesiunea firească a etapelor procesuale menite să garanteze înfăptuirea actului de justiție. Termenele procedurale impun efectuarea în ritm rezonabil a tuturor operațiunilor specifice fiecărei faze procesuale, în vederea realizării scopului procesului penal, fără a împiedica aflarea adevărului sau lezarea în vreun fel a drepturilor și intereselor legitime ale părților. În ipoteza încălcării termenului de menținere a persoanei în calitate de bănuit, devin incidente dispozițiile art. 275 pct. 9) și art. 285 alin. (2) din Codul de procedură penală, referitoare la încetarea urmăririi penale.

În cauza Stoianova și Nedelcu versus România, CtEDO a menționat: „carențele autorităților nu pot fi imputabile persoanelor și nu trebuie să-i pună într-o situație defavorabilă". Mai mult, toate actele de procedură întocmite după expirarea termenului de menținere a persoanei în calitate de bănuit, sunt lovite de nulitate absolută.

Menționează că emiterea cu întârziere a Ordonanței privind recunoașterea cet. Lipcan Victor, în calitate de bănuit, prezintă o încălcare esențială a legii procesuale penale, care afectează drepturile și interesele legitime ale recurentului, iar în baza art.251 din Codul de procedură penală, devin nule toate celelalte acte procedurale de la urmărirea penală.

Pe cale de consecință, consideră că se impune cel puțin adoptarea soluției de încetare a urmăririi penale în privința lui Lipcan Victor, aceasta fiind motivată de prevederile art. 275 pct. 9), art. 285 alin. (2) CPP și art. 332 alin. (1) CPP.

Menționează că la baza acuzării au fost puse inter alia declarațiile subofițerilor de patrulare Brînză Dumitru și Vivat Radu, care în data de

22.05.2021, pretind că l-au stopat pe Lipcan Victor și dispus înlăturarea acestuia de la conducerea mijlocului de transport.

Pe cale de consecință, susține că la caz sunt aplicabile prevederile art. 90 alin. (3) pct. 4) CPP, care reglementează că nu pot fi citați și ascultați ca martori judecătorul, procurorul, reprezentantul organului de urmărire penală, grefierul - cu privire la circumstanțele care le-au devenit cunoscute în legătură cu exercitarea de către ei a atribuțiilor lor procesuale. Or, anume Brînză Dumitru și Vivat Radu au efectuat mai multe acțiuni procesuale în cauza respectivă, care îl vizează nemijlocit pe inculpatul Lipcan Victor, în speță: înlăturarea de la conducerea vehiculului (f.d. 13). Astfel, declarațiile lui Brînză Dumitru și Vivat Radu, inserate la f.d. 27 și 28, vol. I, urmează a fi excluse din dosar, pe motiv că aceștia nu pot cumula și statutul de martori.

Indică că în primul rând, este imperativ de reținut că articolul 6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul la un proces echitabil, iar conform jurisprudenței constante a Curții, acest drept implică nu doar un proces formal corect, ci și o echilibrare reală între acuzare și apărare. În cauza *Mirilashvili* v. *Russia* (nr. 6293/04, hotărârea din 11 decembrie 2008), Curtea a stabilit că utilizarea declarațiilor martorilor care au avut un rol activ în desfășurarea urmăririi penale, în special în calitate de agenți ai statului, ridică serioase probleme de compatibilitate cu dreptul la apărare, întrucât astfel de martori pot să nu fie obiectivi, iar declarațiile lor pot avea o valoare probatorie compromisă de funcția exercitată.

Mai mult, în cauza *Martin* v. *Estonia* (nr. 35985/09, hotărârea din 30 mai 2013), Curtea a evidențiat că nu este suficient ca o persoană să fie formal calificată drept martor pentru ca declarația sa să fie considerată admisibilă, dacă aceasta a fost implicată în ancheta penală într-un mod care afectează imparțialitatea și credibilitatea sa. În speță, Brînza și Vivat nu sunt simpli observatori ai unor fapte, ci agenți activi care au realizat o acțiune procedurală oficială - înlăturarea de la volan a inculpatului - acțiune ce reprezintă o măsură cu caracter coercitiv și este asimilabilă unui act de urmărire penală. Or, conform art. 90 alin. (3) pct. 4) CPP, persoanele implicate în exercitarea atribuțiilor procesuale nu pot fi audiate ca martori în privința circumstanțelor cunoscute în cadrul acelei activități.

Această prevedere din Codul de procedură penală moldovenesc este consonantă cu standardele CEDO. În cauza *Allan* v. *the United Kingdom* (nr.

48539/99, hotărârea din 5 noiembrie 2002), Curtea a stabilit că utilizarea declarațiilor unor actori instituționali înregistrați ca martori, dar care au participat la anchetă într-un mod incompatibil cu statutul de martor, încalcă principiile loialității în administrarea probelor. Acest principiu al loialității este esențial pentru a proteja integritatea procedurii și drepturile acuzatului.

În contextul cauzei de față, trebuie de observat că Vivat Radu nu a mai fost audiat în faza judecății, fiind abandonată această probă de către acuzare. Această decizie a acuzării accentuează caracterul inacceptabil al recurgerii la declarațiile sale din faza urmăririi penale. Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cauza *Lucâ* v. *Italy* (nr. 33354/96, hotărârea din 27 februarie 2001), s-a arătat că utilizarea exclusivă sau determinantă a declarațiilor date în faza urmăririi penale de o persoană care nu a fost supusă confruntării în fața instanței contravine dreptului la un proces echitabil, mai ales în absența unei oportunități reale pentru apărare de a o contesta.

Astfel, indică că atât Brînza Dumitru, cât și Vivat Radu au exercitat în speță atribuții ce depășesc sfera pasivă a unui martor și intră în categoria celor care, prin natura funcției lor, contribuie la procesul penal în calitate de agenți procesuali. Prin urmare, declarațiile acestora sunt fundamental viciate, fiind rezultatul activității desfășurate în cadrul unei anchete și nu în calitate de martori obiectivi și independenți.

Invocă că a admite în proces asemenea probe ar echivala cu o deturnare a conceptului de martor și ar submina garanțiile unui proces echitabil. Conform raționamentului exprimat în *Donâev* v. *Bulgaria* (nr. 42010/98, hotărârea din 7 februarie 2002), probele trebuie să fie nu doar legal obținute, ci și capabile să asigure echilibrul procedurii. Dacă o persoană care a exercitat acte de urmărire penală apare apoi în dosar ca martor, aceasta introduce o gravă inegalitate de arme, afectând imparțialitatea și echitatea procesului.

În concluzie, luând în considerare că Brînza Dumitru și Vivat Radu au desfășurat acțiuni procesuale în mod oficial și direct asupra inculpatului Lipcan Victor, că audierea lor se încadrează în interdicțiile exprese ale art. 90 alin. (3) pct. 4) CPP, și raportând această situație la standardele obligatorii impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind probele administrate de actori ai statului implicați activ în anchetă, rezultă că declarațiile lor trebuie excluse ca inadmisibile. În caz contrar, s-ar produce o încălcare gravă a dreptului inculpatului la un proces echitabil, iar hotărârea pronunțată în baza unor asemenea

declarații ar risca să fie desființată.

În aceeași ordine de idei solicită excluderea proceselor-verbale de audiere a martorului Afanasiev Vitalie, anexate la f.d. 31 și 35, vol. I, care sunt întocmite cu încălcarea prevederilor art. 260 alin. (5) CPP, care stipulează că fiecare pagină a procesului-verbal se semnează de persoana care îl întocmește, precum și de persoanele care au participat la efectuarea acțiunii de urmărire penală. Or, pe formularul acestora lipsește cu desăvârșire semnătura martorului Afanasiev Vitalie, care se pretinde că a fost audiat în limba de stat, în prezența traducătorului Tamara Buceațchi. E de menționat că în limitele aceluiași dosar se regăsesc alte procese-verbale de audiere a martorului numit, care calitativ diferă de cele anexate la f.d. 31 și 35. Cu referire, deci la f.d. 29 și 34 se atestă că Afanasiev Vitalie a fost audiat în limba rusă, fără să i se asigure dreptul la un interpret.

Astfel, art. 94 alin. (1) pct. 3) și 8) CPP, prevăd imperativ că în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute prin încălcarea dreptului la interpret, traducător al participanților la proces sau cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de Procedură Penală.

În primul rând, indică că lipsa semnăturii martorului Afanasiev pe procesele-verbale respective contravine prevederilor exprese ale art. 260 alin. (5) CPP, care statuează că fiecare pagină a procesului-verbal trebuie să fie semnată de către persoana care l-a întocmit, precum și de persoanele care au participat la acțiunea procesuală. Această condiție formală nu este una de ordin decorativ, ci exprimă o garanție procedurală esențială a autenticității și integrității probelor. Semnătura persoanei audiate atestă veridicitatea declarației și recunoașterea conținutului de către aceasta, iar lipsa semnăturii anulează prezumția de legalitate și conformitate a documentului. Jurisprudența Curții Europene este clară în această privință: în cauza *Barberă, Messegue and Jabardo v. Spain* (hotărârea din 6 decembrie 1988), Curtea a subliniat că toate garanțiile procedurale prevăzute de lege trebuie respectate nu doar formal, ci în mod efectiv, pentru a asigura un proces echitabil în sensul art. 6 din Convenție.

Mai grav, însă, este aspectul legat de încălcarea dreptului la interpret și traducător, garantat de art. 6 §3 lit. e) CEDO, care impune statului obligația pozitivă de a asigura, în mod gratuit, asistența unui interpret competent oricărei

persoane care nu înțelege sau nu vorbește limba în care se desfășoară procedura. În cauză, există o inconsecvență semnificativă între procesele-verbale: în timp ce la f.d. 31 și 35 se pretinde că martorul a fost audiat în limba de stat, în prezența unui traducător, în alte procese-verbale din același dosar, respectiv la f.d. 29 și 34, se atestă că acesta a fost audiat direct în limba rusă, fără traducător. Această contradicție ridică suspiciuni serioase privind veridicitatea conținutului și conformitatea acțiunii de audiere cu cerințele legale. Dacă martorul nu vorbește limba de stat, lipsa interpretului în unele declarații echivalează cu o încălcare gravă a dreptului său procedural, iar dacă o astfel de asistență a fost formal invocată în alte declarații, dar fără semnătura martorului, validitatea acelei declarații este oricum compromisă.

Jurisprudența CEDO oferă repere ferme în această privință. În cauza *Kamasinski* v. *Austria* (hotărârea din 19 decembrie 1989), Curtea a stabilit că dreptul la interpret trebuie să fie unul efectiv și nu formal, și că autoritățile au obligația de a se asigura că partea în cauză înțelege integral desfășurarea procedurilor, în caz contrar fiind pus în imposibilitatea de a se apăra în mod adecvat. În mod similar, în cauza *Hermi* v. *Italy* (hotărârea din 18 octombrie 2006), Curtea a reținut că încălcarea dreptului la interpret sau nerespectarea garanțiilor legate de redactarea corectă a actelor procesuale afectează în mod iremediabil dreptul la apărare și justiția procesului.

În cazul de față, susține că probele de la f.d. 31 și 35 sunt întocmite în condiții incerte, cu omisiuni fundamentale - în special lipsa semnăturii martorului și dubii asupra realității utilizării unui interpret - ceea ce atrage incidența art. 94 alin. (1) pct. 3) și 8) CPP. Aceste dispoziții prevăd excluderea automată a probelor obținute prin încălcarea dreptului la traducător și prin încălcări esențiale ale normelor de procedură penală. Nu este admisibil într-un proces echitabil ca instanța să se bazeze pe o probă asupra căreia planează dubii privind corectitudinea întocmirii și respectarea drepturilor fundamentale ale participantului la acțiunea procesuală.

În plus, Curtea Europeană a susținut în cauza *Cuscani* v. *the United Kingdom* (hotărârea din 24 septembrie 2002) că atunci când autoritățile eșuează să clarifice limba utilizată de participant și nu oferă din oficiu interpret, procedura este compromisă chiar dacă persoana nu a solicitat expres asistența, în speța dată, discrepanța între procesele-verbale și lipsa oricărei semnături relevante sunt

suficiente pentru a demonstra că nu a existat o preocupare efectivă pentru asigurarea acestor garanții.

În lumina acestor considerații, consideră că este imperios ca instanța să excludă din materialele cauzei procesele-verbale de la f.d. 31 și 35, vol. I, ca probe obținute cu încălcarea gravă a dreptului la traducător și cu nerespectarea prevederilor legale privind întocmirea și semnarea actelor procesuale. Menținerea acestor probe în dosar ar echivala cu validarea unei proceduri viciate în esența ei, iar orice hotărâre întemeiată pe ele ar fi incompatibilă cu exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 din CEDO.

Suplimentar, cere excluderea procesului verbal de ridicare din 01.06.2021 (f.d. 22), procesului-verbal de cercetarea la fața locului din 14.06.2021 (f.d. 23) și procesului-verbal de examinare a obiectului din 14.06.2021 (f.d. 24). Or, în acestora se pretinde că au fost examinate 3 secvențe video: 201510, 202431 și 156552, datate cu 22.05.2021, care vin să probeze pretinsul refuz al inculpatului de a trece testul de alcoolemie. Astfel, din analiza probelor video comunicate de către procuror se atestă că ofițerul de urmărire penală Alexandru Jelezoglo, a efectuat cercetarea unor materiale video intitulate distinct de cele care sunt anexate la dosar sau de cele care au fost prezentate apărării pentru a fi cercetate. Astfel, la data prezentării materialelor dosarului 30.07.2021, apărării i-au fost prezentate 3 fișiere, denumite după cum urmează: 2_5361586183027560195.MOV, 20210522_202431.MP4 și 20210522_201510.MP4. Or, conform actelor întocmite la 14.06.2021, se atestă că au fost ridicate, examinate și recunoscute drept copuri delicte secvențe denumite 201510, 202431 și 156552. Mai mult, cu referire la fișierul 2_5361586183027560195.MOV se atestă că acesta a fost creat la data de 10.01.2016, ora 14:45, respectiv acesta nici nu poate pertinent cauzei.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului este clară și consistentă în ceea ce privește cerințele privind autenticitatea, integritatea și accesibilitatea probelor. În cauza *Mirilashvili* v. *Russia* (nr. 6293/04, hotărârea din 11 decembrie 2008), Curtea a arătat că în materie penală, orice probă video sau audio utilizată în acuzare trebuie să îndeplinească standarde ridicate de transparență și fiabilitate, iar părții apărării trebuie să i se ofere acces efectiv și complet la aceste materiale pentru a putea contesta validitatea lor. Faptul că organul de urmărire penală a făcut trimitere la un set de fișiere cu denumiri distincte de cele puse la dispoziția apărării constituie o încălcare clară a acestui principiu, întrucât pune inculpatul într-o

poziție de inferioritate procesuală și afectează în mod iremediabil dreptul la apărare.

În cauza *Edwards and Lewis* v. *United Kingdom* (hotărârea din 27 octombrie 2004), Curtea a reafirmat că lipsa transparenței în administrarea probelor, inclusiv prin neprezentarea completă a elementelor de acuzare, echivalează cu o violare a principiului egalității armelor și a dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 §1 CEDO. În speța dată, faptul că apărării nu i s-au pus la dispoziție exact aceleași fișiere video analizate de anchetatori, ci alte fișiere cu denumiri, formate sau date de creare diferite, echivalează cu prezentarea unei acuzări „paralele" față de instanță, o acuzare care nu poate fi verificată, contestată și dezmințită în mod real de către partea inculpată.

Mai mult, în cauza *Bykov v. Russia* (hotărârea din 10 martie 2009), Curtea a analizat rolul autorităților în asigurarea unei conservări și prezentări corecte a materialelor video. Orice modificare, incertitudine sau lipsă de trasabilitate privind proveniența materialului constituie un risc real de afectare a dreptului la un proces echitabil. Dacă probele video sunt fie alterate, fie provenite din surse incerte sau cu marcaje temporale incompatibile cu momentul pretinsei infracțiuni, acestea nu pot fi utilizate într-un proces penal, întrucât compromit validitatea probatorie și obiectivitatea procedurii.

Invocă că în cazul de față, lipsa unei coerențe între titlurile fișierelor video examinate și cele remise apărării, imposibilitatea corelării fișierului 2_5361586183027560195.MOV cu data faptei din 22.05.2021, și inexistența unor acte tehnice care să certifice proveniența și autenticitatea acestor fișiere, conduc la concluzia că materialele video în cauză nu îndeplinesc nici condițiile minime de pertinență, nici pe cele de legalitate și loialitate probatorie. Toate aceste vicii atrag aplicarea art. 94 alin. (1) pct. 8) CPP, care interzice utilizarea ca probe a datelor obținute cu încălcări esențiale ale dispozițiilor Codului de procedură penală.

În final, menționează că utilizarea unor fișiere video inconsecvente, neverificate și care nu sunt identice cu cele prezentate apărării încalcă grav dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din CEDO. Acceptarea unor asemenea probe ar presupune o validare tacită a unor nereguli de procedură care afectează nu doar fondul probator, ci și încrederea în corectitudinea actului de justiție. Astfel, se impune excluderea proceselor-verbale din 01.06.2021 și 14.06.2021 și a materialelor video aferente, ca fiind viciate iremediabil din punct de vedere al

legalității, autenticității și admisibilității lor în cadrul unui proces penal conform standardelor naționale și europene.

În continuare, se pretinde că aceste secvențe au fost filmate de către subofițerul Brînză Dumitru, însă conform procesului verbal de ridicare din 01.06.2021, se constată că persoana de la care a fost efectuată ridicarea este Ciobanu Iuri și nu Brînză Dumitru, iar examinarea ulterioară a informației video nu s-a efectuat de pe suportul originar (telefonul subofițerului), ci de pe un suport de memorie DVD. Respectiv, art. 94 alin. (1) lit. 6) CPP prevede că în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești datele care au fost obținute dintr-o sursă care este imposibil de a o verifica în ședința de judecată.

În contextul evaluării legalității și admisibilității probelor utilizate în acuzarea lui Lipcan Victor, este esențial să analizeze în mod critic circumstanțele în care au fost ridicate și ulterior examinate presupusele secvențe video ce ar documenta refuzul inculpatului de a se supune testării alcoolscopice. Conform procesului-verbal de ridicare din 01.06.2021, aceste materiale video au fost ridicate de la o persoană numită Ciobanu Iuri. Totodată, din întreaga construcție probatorie prezentată de acuzare, rezultă că autorul materialelor ar fi fost subofițerul de patrulare Brînză Dumitru, ceea ce generează o contradicție procedurală majoră și pune sub semnul întrebării atât proveniența, cât și autenticitatea probelor.

Această neconcordanță nu poate fi tratată ca o simplă eroare materială, în sensul art. 249 CPP, și nici ca o omisiune vădită, în sensul art. 250 CPP, deoarece nu este de-a face cu o greșeală de redactare sau cu o inadvertență formală fără impact asupra fondului probator, ci cu o incoerență esențială în ceea ce privește sursa însăși a unei probe care este folosită în fundamentarea acuzației penale. Potrivit art. 248 CPP, orice modificare într-un act procedural trebuie să fie confirmată în scris de către cei care au semnat actul, iar în lipsa unei astfel de corectări, actul procedural rămâne nevalidat în noua sa formă. Or, în speță, nu a fost întocmit niciun proces-verbal care să corecteze sau să clarifice confuzia privind persoana de la care au fost ridicate materialele video, până la finalizarea urmăririi penale. Nici instanța și nici organul de urmărire penală nu au procedat la o rectificare în temeiul art. 249 alin. (3) CPP, ceea ce face imposibilă stabilirea cu certitudine a autenticității actului de ridicare.

Susține că în absența unei asemenea clarificări, în conformitate cu art. 94 alin. (1) pct. 6) CPP, materialele video respective nu pot fi admise ca probe, întrucât provin dintr-o sursă care nu poate fi verificată în ședința de judecată. Din perspectiva convențională, această situație echivalează cu o încălcare a dreptului la un proces echitabil, astfel cum este garantat de art. 6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În cauza Barbera, Messegue and Jabardo v. Spain (hotărârea din 6 decembrie 1988), Curtea Europeană a subliniat că o condamnare penală nu poate fi bazată pe probe a căror proveniență este incertă sau care nu pot fi supuse unei verificări contradictorii efective de către apărare.

Consideră că a admite în proces asemenea probe, asupra cărora planează serioase îndoieli cu privire la originea, procesul de colectare și identitatea autorului, ar echivala cu validarea unei proceduri viciate esențial. O astfel de abordare ar submina nu doar încrederea în procesul penal, ci și exigențele minime de transparență și loialitate impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în materie de administrare a probelor. Curtea a statuat în mod constant, inclusiv în cauza *Garda Ruiz* v. *Spain* (hotărârea din 21 ianuarie 1999), că imparțialitatea și corectitudinea procedurii nu trebuie doar să existe, ci să fie vizibile și verificabile în mod obiectiv.

Prin urmare, lipsa oricărei corectări formale sau documentate în temeiul art. 248-250 CPP cu privire la identitatea persoanei de la care s-au ridicat materialele video, precum și imposibilitatea verificării sursei primare a acestora, conduce la concluzia că se află în prezența unor probe nule absolut, care trebuie excluse din materialele cauzei. În absența acestor probe, întreaga acuzație își pierde principalul sprijin probator, iar continuarea procesului pe baza unor asemenea elemente ar echivala cu o încălcare evidentă a dreptului la un proces echitabil în sensul art. 6 din CEDO.

Indică că acuzarea adusă lui Lipcan Victor este, dincolo de viciile procedurale grave demonstrate deja, inconsistentă și din punct de vedere material, nefiind susținută de probe directe, concludente și certe care să demonstreze fără echivoc că acesta s-ar fi aflat la volanul unui automobil cu motorul funcțional la momentul pretinsei fapte. Din chiar conținutul secvențelor video prezentate - de altfel, profund compromise prin lipsa autenticității și provenienței verificate - nu rezultă în mod clar și neechivoc că motorul automobilului deținut de Lipcan Victor (marca Nissan Navara) ar fi fost cuplat. Pe imaginile respective nu se observă

niciun semn obiectiv care să confirme funcționarea motorului: nu se vede mișcarea vreunui element din vehicul care să indice pornirea motorului (precum luminile stopurilor, vibrațiile specifice sau emisiile de gaze), și nici nu se poate confirma sursa sunetului pe care acuzarea îl asociază cu funcționarea mașinii inculpatului.

Această incertitudine este agravată de contextul în care vehiculul era staționat, într-o zonă în care se aflau mai multe automobile, inclusiv în circulație. Faptul că în apropiere se aflau alte mașini, iar în fundal se aude un sunet specific unui motor, nu poate fi considerat o probă a faptului că acel sunet provenea de la autoturismul lui Lipcan Victor. Atribuirea sunetului unei anume surse - în lipsa unui control tehnic, a unei expertize sau a unui indiciu obiectiv vizibil - este o presupunere, nu o probă. Este cunoscut că în zonele aglomerate, fonic distorsionate, înregistrările video sunt susceptibile de confuzii privind sursa sunetelor ambientale, mai ales dacă nu se aplică o expertiză fonotehnică pentru a determina direcția și intensitatea sunetului. în cauza *Schatschaschwili* v. *Germany* (hotărârea din 15 decembrie 2015), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că probele indirecte și interpretările speculative ale materialului probator nu pot fundamenta o condamnare penală în absența unor elemente clare și verificate.

În plus, mărturiile martorilor Afanasiev Vitalie și Lipcan Eugenia vin să infirme în mod direct versiunea acuzării. Potrivit acestora, nici Brînză Dumitru și nici Vivat Radu nu i-au somat să oprească vehiculul - așa cum se pretinde în actele de urmărire penală - și, mai mult, testul cu aparatul Drager i-ar fi fost solicitat lui Lipcan Victor abia după ce aceștia petrecuseră timp la cafeneaua Vivaldi. Astfel, întreaga scenă nu are loc în timpul unei circulații rutiere sau în timpul conducerii autoturismului, ci în contextul unei opriri voluntare, într-o parcare privată, la un local public. Este esențial să se observe că, potrivit art. 264^1 alin. (3) Cod penal, comiterea infracțiunii presupune în mod necesar faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, nu doar aflarea în proximitatea unui vehicul oprit. Dacă inculpatul se afla în parcarea restaurantului, cu mașina parcată, fără a fi surprins în vreun moment în acțiunea de conducere, iar solicitarea testului a intervenit post-factum, după consumarea momentului pretins al infracțiunii, lipsește unul dintre elementele constitutive ale faptei - conduita activă de conducere auto.

Această împrejurare este esențială, întrucât în jurisprudența constantă a Curții

Europene, în special în cauza *Navalnyy* v. *Russia* (hotărârea din 15 noiembrie 2018), s-a reținut că în materie penală, sarcina probei revine exclusiv acuzării, iar toate îndoielile care persistă în privința faptelor sau a interpretării acestora trebuie să profite inculpatului, în virtutea principiului in dubio pro reo. A pretinde că cineva se afla „la volanul unui vehicul cu motorul pornit" în lipsa unor dovezi clare, precum martori independenți, urme tehnice, imagini video clare sau o constatare directă, nu poate justifica o răspundere penală.

Mai mult, în cauza *Bikas* v. *Germany* (hotărârea din 25 ianuarie 2018), Curtea a subliniat că o acuzație penală trebuie susținută cu probe directe, certe și verificabile, întrucât libertatea persoanei și prezumția de nevinovăție sunt valori fundamentale ale procesului echitabil. A se baza pe prezumții sau interpretări eronate ale unor înregistrări video neconcludente, coroborate cu declarații contradictorii ale polițiștilor și ignorând declarațiile martorilor oculari - și anume ale lui Afanasiev și Lipcan Eugenia - înseamnă a construi o acuzare pe un fundament instabil, contrar cerințelor legale și convenționale.

În concluzie, relevă că acuzația adusă lui Lipcan Victor este material inconsistentă, bazându-se pe interpretări subiective ale unor materiale video care nu demonstrează în mod cert că inculpatul conducea un vehicul cu motorul funcțional. Contextele factuale indicate de martorii apărării infirmă caracterul conduitei pretins infracționale, în timp ce acuzarea nu furnizează nicio probă directă sau concludentă care să dovedească un act de conducere propriu-zis, în stare de ebrietate. În lipsa elementului material al infracțiunii, întreaga acuzare se prăbușește, iar continuarea procesului pe această bază ar reprezenta o încălcare gravă a principiilor fundamentale ale procesului penal echitabil.

Susține că sentința din 15.07.2025 pronunțată de Judecătoria Cimișlia în cauza penală privind pe inculpatul Lipcan Victor este una care se fundamentează pe o interpretare rigidă și formalistă a probatoriului, ignorând gravitatea încălcărilor procedurale sesizate în pledoaria apărării și lipsa unei evaluări obiective și echilibrate a contextului factual. Instanța a validat o învinuire bazată exclusiv pe presupuneri, interpretări subiective și declarații viciate procesual, omițând rolul fundamental al principiului prezumției de nevinovăție și al exigenței unui proces echitabil garantat de art. 6 CEDO.

În pledoaria apărării s-au ridicat obiecții majore legate de caracterul tardiv al ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuit, emisă la 24.06.2021, la mai mult

de 28 de zile de la momentul realizării primei acțiuni procedurale împotriva lui Lipcan Victor - înlăturarea de la conducerea vehiculului din 22.05.2021. Potrivit art. 63 alin. (1/1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală era obligat să recunoască calitatea de bănuit în termen de 5 zile din momentul primei acțiuni procedurale. Ignorarea acestui termen transformă întreaga procedură ulterioară într-una lovită de nulitate absolută, fiind incidente prevederile art. 275 pct. 9) și art. 285 alin. (2) CPP, ceea ce impunea instanței încetarea procesului penal. Raționamentul instanței, care nu a acordat nicio atenție acestui aspect, contravine nu doar normelor interne, ci și jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, care, în cauza *Deweer c. Belgia,* a subliniat că orice act oficial care produce efecte asupra situației procesuale a unei persoane constituie o acuzație penală și impune aplicarea deplină a garanțiilor procesuale.

Mai mult, invocă că instanța și-a fundamentat sentința în mod aproape exclusiv pe declarațiile agenților de patrulare Brînză Dumitru și Vivat Radu, care, în realitate, nu puteau fi audiați în calitate de martori potrivit art. 90 alin. (3) pct. 4) CPP. Aceștia au efectuat acțiuni procedurale directe în cauza penală - înlăturarea inculpatului de la volan și întocmirea proceselor-verbale - fiind actori procesuali, nu martori imparțiali. Valorificarea declarațiilor acestora echivalează cu deturnarea conceptului de martor, afectând grav echitatea procesului și contravenind standardelor CEDO, exprimate în cauze precum *Martin c. Estonia* și *Mirilashvili c. Rusia.* Instanța, ignorând aceste realități, a tratat mărturiile acestor agenți ca fiind independente, obiective și decisive, deși ele poartă inerent riscul subiectivității și al lipsei de imparțialitate.

În același timp, consideră că instanța a dat o valoare probatorie excesivă înregistrării video și secvențelor din DVD-R, în lipsa unei examinări critice privind condițiile în care s-a realizat acea înregistrare, lipsa unei expertize tehnice privind autenticitatea acesteia, precum și a clarității cadrului factual surprins. În plus, se constată că la momentul începerii înregistrării motorul autovehiculului era oprit, aspect confirmat inclusiv de inculpat și de martorii apărării. Instanța însă a preferat să ignore aceste relatări și să își întemeieze sentința pe o prezumție de culpabilitate - faptul că, în opinia polițistului, inculpatul emana miros de alcool - tratând acest indiciu ca probă concludentă pentru refuzul de la testare și, implicit, pentru existența infracțiunii.

Martorii apărării, în special Afanasiev Vitalie și Eugenia Lipcan, au relatat în

mod coerent și consecvent circumstanțele în care automobilul era parcat, cheia se afla la soția inculpatului, iar Lipcan Victor nu se mai afla la volan în momentul solicitării testării. Instanța însă a desconsiderat aceste declarații în mod nejustificat, tratându-le ca simple opinii subiective, deși nu a prezentat niciun contra-argument obiectiv care să le invalideze.

În mod evident, susține că probele invocate de instanță - mirosul presupus de alcool, refuzul de la testare, impresia subiectivă a agentului constatator - nu îndeplinesc exigențele art. 101 CPP privind aprecierea completă, obiectivă și coroborată a probelor. Sentința ignoră complet exigențele jurisprudenței *Lucă c. Italia,* potrivit căreia nu pot fi folosite ca temei unic declarațiile date în faza urmăririi penale de persoane care nu au fost supuse unei confruntări efective în instanță. Vivat Radu, spre exemplu, nici nu a fost audiat în instanță, iar declarația sa a fost utilizată indirect, prin coroborare cu afirmațiile lui Brînză, într-o manieră care creează un cerc vicios al probatorului lipsit de obiectivitate.

Mai mult, indică că instanța a respins în mod nemotivat și în mod lipsit de echitate argumentele privind inadmisibilitatea declarațiilor martorului Afanasiev Vitalie, date în condiții care ridică serioase îndoieli privind legalitatea lor. Lipsa semnăturii, absența interpretului, audierea într-o limbă străină fără garanții procesuale - toate aceste nereguli fac ca respectivele declarații să fie lovite de nulitate, conform art. 94 CPP. Instanța a eșuat să răspundă acestor obiecții, ceea ce denotă un refuz de a lua în considerare încălcări fundamentale ale drepturilor inculpatului.

Indică că un alt aspect grav este faptul că instanța nu a analizat deloc contextul în care s-ar fi produs refuzul de la testare. Potrivit jurisprudenței interne și internaționale, refuzul trebuie analizat nu doar formal, ci în raport cu circumstanțele concrete - dacă inculpatul se afla la volan, dacă a fost informat în mod clar asupra consecințelor refuzului, dacă a avut loc o înregistrare autentică a cererii de testare, dacă motorul mașinii era pornit etc. Instanța a tratat superficial aceste întrebări-cheie, asumând un refuz ipotetic ca fiind echivalent cu intenția directă necesară pentru configurarea laturii subiective a infracțiunii.

În concluzie, menționează că sentința din 15.07.2025 ignoră standarde legale și constituționale fundamentale privind administrarea probelor, dreptul la apărare, calitatea de bănuit și echitatea procesului. Instanța s-a prevalat de o aparentă coerență a actelor poliției, dar a omis să cerceteze dacă acestea respectă rigorile

procedurale. În acest context, soluția corectă era fie achitarea inculpatului în temeiul art. 28 CPP (lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii), fie, în subsidiar, încetarea procesului penal în temeiul art. 275 pct. 9) și art. 285 alin. (2) CPP, ca urmare a nulității actelor procedurale. Menținerea acestei hotărâri creează un precedent periculos în materie de arbitrariu judiciar și compromite încrederea în actul de justiție penală.

Susține că soluția instanței pronunțată la 15.07.2025 în cauza Lipcan Victor ignoră în mod vădit obligațiile asumate de Republica Moldova prin aderarea la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în special sub aspectul garantării unui proces echitabil și al protecției drepturilor procesuale ale inculpatului. Aplicarea mecanică a normelor de drept intern, fără o interpretare conformă cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conduce la o decizie incompatibilă cu standardele europene privind legalitatea urmăririi penale, admisibilitatea probelor și prezumția de nevinovăție.

În primul rând, se impune sublinierea faptului că în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a stabilit că procedurile penale trebuie să fie în ansamblu echitabile, ceea ce înseamnă nu doar accesul formal la un proces, ci și respectarea efectivă a garanțiilor fundamentale ale acuzatului. În cazul Lipcan, instanța națională a eșuat să asigure un astfel de cadru echitabil, prin acceptarea și valorificarea unor probe afectate de vicii grave de legalitate și prin ignorarea nejustificată a apărărilor formulate în temeiul drepturilor garantate de art. 6 CEDO.

În special, specifică că instanța nu a dat o explicație satisfăcătoare cu privire Ia încălcarea dreptului lui Lipcan de a beneficia de garanțiile asociate calității de bănuit, încă de la momentul desfășurării primei acțiuni procedurale împotriva sa. Curtea Europeană a statuat în repetate rânduri că noțiunea de „acuzație penală" are un înțeles autonom și independent de calificarea juridică din dreptul național, iar aceasta devine incidență din momentul în care o autoritate publică acționează într-un mod care afectează poziția procesuală a persoanei în mod concret. În acest sens, emiterea cu întârziere a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuit, în condițiile în care încă de la data de 22.05.2021 asupra lui Lipcan Victor s-au aplicat măsuri cu caracter restrictiv, inclusiv înlăturarea de la conducere și propunerea de testare alcoolscopică, constituie o încălcare directă a exigenței de informare promptă asupra naturii și motivului acuzației, conform art. 6 § 3 lit. a) CEDO.

Această omisiune a produs consecințe directe asupra dreptului la apărare, întrucât persoana vizată nu a avut posibilitatea să își exercite efectiv drepturile în faza incipientă a procedurii, inclusiv dreptul de a fi asistată de avocat, de a contesta măsurile aplicate sau de a solicita respectarea legalității procedurii. Conform jurisprudenței Curții, lipsa informării la timp asupra calității procesuale a persoanei reprezintă o încălcare autonomă a dreptului la un proces echitabil, în măsura în care afectează iremediabil echilibrul dintre acuzare și apărare. Or, instanța națională a tratat această chestiune ca fiind lipsită de relevanță juridică, reducând analiza la validarea ulterioară a actelor de urmărire penală, ceea ce echivalează cu o negare a eficienței garanțiilor convenționale.

Totodată, se impune evidențierea faptului că instanța a conferit valoare probatorie determinantă unor declarații obținute de la agenți ai statului care au exercitat atribuții procesuale în cauză, fără a evalua imparțialitatea și independența acestora. În practica sa, Curtea Europeană a fost constantă în a sublinia că folosirea în mod esențial a declarațiilor unor persoane care, deși formal audiate ca martori, au participat în calitate de agenți statali activi la ancheta penală, este de natură să compromită imparțialitatea procesului. În lipsa unor garanții adecvate, precum confruntarea efectivă în instanță și posibilitatea de a contesta credibilitatea acestor declarații în condiții de egalitate, utilizarea lor drept bază pentru condamnare încalcă principiile loialității procedurale și ale procesului contradictoriu. Or, instanța a eșuat complet în a asigura o astfel de evaluare critică și a tratat afirmațiile polițiștilor ca având o valoare probatorie superioară, în mod vădit dezechilibrat și lipsit de o justificare rezonabilă.

În mod special, remarcă că elementul central al acuzării - presupusul refuz al inculpatului de a se supune testării - a fost construit pe o logică inferențială, care pornește de la o percepție subiectivă a unui agent de stat și ajunge, printr-o succesiune de presupuneri, la concluzia existenței intenției infracționale. Lipsa unui cadru obiectiv, neutru și verificabil - cum ar fi un proces-verbal de informare clar, un document semnat de inculpat, sau o înregistrare video completă a momentului interpelării - face ca această presupusă dovadă a refuzului să nu întrunească cerințele de veridicitate și pertinență cerute de art. 6 § 1 CEDO. Curtea Europeană a insistat în cauze similare asupra faptului că standardul de probă în materie penală nu poate fi îndeplinit prin inferențe lipsite de coroborare, mai ales în cauzele care implică sancțiuni penale și afectarea dreptului la libertate,

integritate și reputație.

În această lumină, valorificarea în mod determinant a unui „refuz" neverificat, netrasat procedural în mod corespunzător, și în lipsa unei stări de flagrant, nu doar că contravine principiului „in dubio pro reo", ci și încalcă obligația statului de a proba vina dincolo de orice dubiu rezonabil. Curtea Europeană a reiterat în nenumărate rânduri că sarcina probei revine integral acuzării și că nicio obligație de autoincriminare nu poate fi impusă indirect inculpatului prin deducții negative din conduita sa, cu atât mai mult în lipsa unei informări prealabile clare asupra consecințelor refuzului. Instanța națională, însă, a presupus intenția vinovată din simplul fapt că inculpatul nu s-a supus unei pretinse solicitări de testare, neanalizând dacă au fost respectate toate cerințele legale și convenționale care asigură caracterul voluntar, informat și liber consimțit al unui astfel de act.

În sfârșit, indică că un alt aspect grav de neconformitate cu jurisprudența CEDO îl constituie lipsa oricărei analize de proporționalitate în aplicarea normelor sancționatorii, raportat la circumstanțele cauzei. Curtea Europeană a reamintit în mod repetat că ingerințele în drepturile fundamentale, inclusiv în cadrul procesului penal, trebuie să fie nu doar legale, ci și necesare într-o societate democratică, proporționale cu scopul urmărit și justificate în raport cu riscurile reale. În cauza lui Lipcan Victor, unde nu există nicio dovadă a unei conduite periculoase reale, a consumului anterior de alcool înainte de conducere sau a producerii unui accident, aplicarea unei norme penale într-un context ambiguu, interpretat arbitrar, reprezintă un exces de severitate care nu corespunde criteriilor de necesitate și proporționalitate impuse de Convenție.

Prin urmare, consideră că soluția instanței de condamnare a lui Lipcan Victor pentru infracțiunea prevăzută la art. 264^1 alin. (3) Cod penal contravine flagrant jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, sub multiple aspecte esențiale ale dreptului la un proces echitabil. Nerespectarea dreptului la informare promptă asupra acuzației, utilizarea nejustificată a declarațiilor viciate, admiterea unor probe incerte și construirea vinovăției pe inferențe subiective în lipsa unor garanții reale de legalitate și imparțialitate constituie abateri grave de la principiile fundamentale ale procesului penal european. În absența unei remedieri judiciare interne, această hotărâre riscă să atragă responsabilitatea statului Republica Moldova în fața Curții Europene, în temeiul art. 6 și 13 din CEDO.

La data de 20 august 2025 cauza a parvenit pentru examinare în adresa Curții de Apel Sud. (f.d.164)

Cauza în ordinea de recurs a fost examinată fără participanții la proces, or, potrivit prevederilor art. 447 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală, *recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezenţa părţilor la proces. Instanţa de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părţilor la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinţei*.

Astfel, la data de 22 septembrie 2025, în adresa participanților la proces a fost expediată notificare, potrivit căruia s-a acordat acestora termen pentru depunerea referinței la cererea de recurs, cu informarea părților că cauza va fi examinată la data de 10 martie 2025. (vol.II, f.d.161)

<u>Aprecierea instanței de recurs</u>:

Examinând materialele cauzei, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în raport cu motivele recursului declarat, Completul de judecată al Curții de Apel Sud ajunge la concluzia că recursul înaintat de către avocatul Bot Alexandru în interesele inculpatului LipcanVictor împotriva sentinței Judecătoriei Cimișlia din data de 15 iulie 2025 urmează a fi respins ca fiind nefondat cu menținerea sentinței recurate, reieşind din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 448 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanţa verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror probe noi prezentate în instanţa de recurs. Instanţa de recurs este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în recurs*.

Conform prevederilor art. 449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanţa respinge recursul, menţinând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat*.

În conformitate cu art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală, *procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societăţii şi statului de infracţiuni, precum şi protejarea persoanei şi societăţii de faptele ilegale ale persoanelor cu funcţii de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracţiunilor presupuse sau săvârşite, astfel ca orice persoană care a săvârşit o infracţiune să fie pedepsită potrivit vinovăţiei sale şi nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală şi condamnată*.

Potrivit art. 2 alin.(1)-(2) Cod penal, *legea penală apără, împotriva infracţiunilor, persoana, drepturile şi libertăţile acesteia, proprietatea, mediul înconjurător, orânduirea constituţională, suveranitatea, independenţa şi integritatea teritorială a Republicii Moldova, pacea şi securitatea omenirii, precum şi întreaga ordine de drept. Legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni*.

Conform prevederilor art. 6 § 1 a Convenţiei Europene pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită prin lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligaţiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

În conformitate cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului, „pentru ca procedurile să fie corecte, așa cum prevede art. 6 alin. (1) din Convenție, instanța trebuie să examineze în mod corespunzător observațiile, argumentele și probele prezentate de către părți, fără a fi părtinitoare în aprecierea aplicabilității acestora la decizia sa”, (cauza *Krasulya vs. Federaţiei Ruse,* plângerea nr. 12365/03, hotărârea din 22 februarie 2007, §50; cauza *Van Kük vs. Germaniei, 35968/97, §§ 47, 48, CEDO 2003-VII,* cazul *Kraska* din 19 aprilie 1993, Seria A, N 254-B, § 30).

În ședința instanţei de recurs s-a stabilit că, instanţa de fond a constatat corect starea de fapt şi de drept, circumstanţele cauzei cu referire la latura penală și ***just*** a încadrat acţiunile inculpatului Lipcan Victor, ca constituind o faptă penală prevăzută de art. 264[1] alin. (3) Cod penal, *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică*, așa cum inculpatul Lipcan Victor este învinuit că la data de 22 mai 2021, în jurul orelor 20:20 min, conducând mijlocul de transport de model „Nissan Navara” cu numărul de înmatriculare *****, deplasându-se pe str. K. Marx or. Basarabeasca, fiind somat de către angajații poliției al INSP al IGP al MAI să se oprească, a continuat deplasarea pe str. Naberejnaia, unde a stopat și parcat în fața cafenelei „Vivaldi” din prejma intersecției. Imediat angajatul poliției s-a apropiat de ușa conducătorului unității de transport și a solicitat actele la control de la Lipcan Victor, în timpul discuției cu ultimul, simțindu-se din cavitatea bucală a acestuia un miros specific de alcool și fiind suspectat că se află în stare de ebrietate alcoolică, de către angajații poliției i

s-a propus sa treacă testarea alcooscopică cu aparatul de model „Drager 6810”. În pofida avertizării de către angajații poliție despre răspunderea penală, Lipcan Victor, ignorând pct. 5) lit. a) al Regulamentului privind modul de testare alcoolscopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului al RM nr.296 din 16.04.2009, s-a refuzat de la testarea alcoolscopică în vederea constatării faptului consumului de alcool.

Subsecvent, Completul de judecată consideră că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor prezentate întru demonstrarea vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate, respectând prevederile art. 101 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit căruia, *fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor*, adoptând o sentință întemeiată și motivată.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 264^1 alin. (3) Cod penal, îl formează relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, sub aspectul interdicțiilor impuse conducătorilor auto de a refuza, a se împotrivi sau a se eschiva de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vedere stabilirii stării de ebrietate și naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Latura obiectivă a infracțiunii menționate are următoarea structură– fapta prejudiciabilă concretizată, după caz, în acțiune sau inacțiune care în final duc la respingerea expresă sau tacită a efectuării testării alcoolscopice, a examenului medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei sau a recoltării probelor în cadrul examinării medicale.

Astfel, fapta prejudiciabilă prevăzută la art. 264^1 alin. (3) Cod penal, se exprimă în superficialitatea manifestată de inculpat în raport cu obligația impusă conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul examinării medicale.

Norma care instituie interdicția respectivă, este pct. 11) lit. j) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, în vigoare din 15 iulie 2009, cu modificările ulterioare, care prevede expres că, conducătorul de vehicul este obligat. (...)... să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului

medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare.

Astfel, Completul de judecată constată că, în cadrul examinării cauzei, pe deplin a fost demonstrată realizarea de către inculpatul Lipcan Victor, a laturii obiective a infracțiunii imputate. Or, probele administrate și prezentate la materialele cauzei, indubitabil demonstrează că, inculpatul Lipcan Victor, s-a eschivat de la testarea alcoolscopică.

De asemenea, Completul de judecată constată că vina inculpatului Paiu Valeriu în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin probele și înscrisurile cercetate în cadrul ședinței instanței de fond, și anume:

- Informația angajatului INSP, Dumitru Brînză, înregistrată în R-2 Nr.770 din 22.05.2021, potrivit căreia, la 22 mai 2021, în jurul orei 20:18 min., în or. Basarabeasca la intersecția str. K. Marx cu Naberejnaia a fost stopat automobilul „Nissan Navara", număr de înmatriculare *****, condus de către Lipcan Victor a.n. 1977, cu miros specific de alcool. De la testarea cu aparatul Drager s-a refuzat categoric. (vol.I, f.d.11)

- Raportul agentului constatator, subofițer superior, Brînză Dumitru, RAP 01 049595 din 22.05.2021, conform căruia, desfășurând activitatea de profilaxie în vederea supravegherii și asigurării ordinii de drept, a stabilit comiterea faptei ilicite exprimată prin conducerea vehiculului „Nissan Navara", număr de înmatriculare ***** de către cet. Lipcan Victor, care a fost suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică. De la testarea cu aparatul Drager s-a refuzat categoric. (vol.I, f.d.10)

- Proces-verbal de constatare a infracțiunii (în caz de refuz de a trece controlul în vederea stabilirii stării de ebrietate) din 22.05.2021, potrivit căruia cet. Lipcan Victor a refuzat de la testarea alcoolscopică. (vol.I, f.d.12)

- Proces - verbal de înlăturare de la conducerea vehiculul din 22.05.2021, întocmit de către subofițerul superior Brînză Dumitru, conform căruia, la 22.05.2021, ora 20:20 min., cet. Lipcan Victor a fost înlăturat de la conducerea automobilului de model „Nissan", număr de înmatriculare *****, fiind suspectat de conducerea acestuia în stare de ebrietate. (vol.I, f.d.13)

- Certificat nr. 34/117-2406 din 07.08.2020, eliberat subofițerului superior al Serviciului patrulare Cimișlia, Basarabeasca al Direcției patrulare „SUD" a INSP

al IGP, agent-șef principal Brînză Dumitru, care confirmă făptul că ultimul a studiat Regulamentul cu privire la modul de utilizare a mijloacelor de tehnice, inclusiv a mijloacelor de măsurare și aparatajului medical din dotarea poliției, Instrucțiunile cu privire la modul de testare alcoolscopică „Drager 6810”, „Drager 6820” și „Drager 7510” și este admis la utilizarea acestora în procesul de depistare și documentare a cazurilor de depășire a vitezei stabilite și constatarea stării de ebrietate. (vol.I, f.d.19)

- Proces - verbal de ridicare din 01 iunie 2021, prin care a fost consemnată acțiunea de ridicare a unui suport electronic pe care se află imaginea video în care este fixată procedura testării cet. Lipcan Victor. (vol.I, f.d.22)

- Proces - verbal de cercetare la fața locului și reproducere a secvenței audio-video, acțiune procesuală efectuată la 14 iunie 2021, prin care a fost cercetat suportul electronic DVD-R „maxell”. (vol.I, f.d.23)

- Proces - verbal de examinare a obiectului, acțiune procesuală efectuată la 14 iunie 2021, prin care a fost examinat suportul electronic „DVD” pe care se aflau înscrise secvențele video nr. 201510, nr. 202431, nr. 156552 din 22.05.2021, în care este fixată procedura de testare cu aparatul „Drager” la întrebuințarea băuturilor alcoolice a cet. Lipcan Victor. (vol.I, f.d.24)

- Ordonanță de recunoaștere și anexare corpurilor delicte la cauza penală din 14 iunie 2021 prin care a fost recunoscut și anexat în calitate de corp delict secvențele video nr. 201510, nr. 202431, nr. 156552 din 22.05.2021, în care este fixată și documentarea testării cu aparatul „Drager” la întrebuințarea băuturilor alcoolice a cet. Lipcan Victor. (vol.I, f.d.25)

- Procesul-verbal de confruntare, acțiune procesuală efectuată la 17 iulie 2021, între martorul Vivat Radu și martorul Afanasiev Vitalie, în cadrul căreia martorul Vivat Radu a declarat că la 22 mai 2021, când la intersecția str. K. Marx și Naberejnaia or. Basarabeasca au stopat unitatea de transport la volanul căreia se afla Lipcan Victor, în calitate de pasager, pe bancheta din față a automobilului, se alia Afanasiev Vitalie. (f.d.40)

Subsecvent, vinovăţia inculpatului Lipcan Victor de comiterea infracțiunii imputate se mai confirmă și prin declarațiile martorului Brînză Dumitru, care fiind audiat sub jurământ în ședința de judecată a declarat că, aproximativ 2-3 ani în urmă, toamna, la o sărbătoare la hramul *****, eram la serviciu cu colegul meu în *****, în una din intersecțiile a străzilor din drumul principal a fost stopat mijlocul

de transport la volanul căruia se afla d-l Lipcan. Nu ține minte dacă a prezentat careva acte, a fost suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, unde d-l Lipcan a refuzat și au fost întocmite actele necesare.

La întrebarea procurorului, martorul a declarat că mijlocul de transport a lui Lipcan a fost stopat, era în mișcare, motorul era pornit. Lui Lipcan ia fost explicată procedura de testare și refuzul de a trece testarea. Careva înregistrări video au fost predate organului de urmărire penală, însă nu-și aduce aminte care anume.

La întrebarea avocatului martorul a declarat că nu-și aduce aminte dacă este înregistrarea video ce ar demonstra că la momentul stopării motorul mașinii era pus în funcțiune. A fost întocmit procesul verbal de înlăturare de la conducerea mijlocului de transport, proces verbal de refuz de a trece testarea, raportul agentului constatator și au fost predate IP Basarabeasca. La momentul stopării lui Lipcan mai era o persoană de gen masculin care se afla pe bancheta din față a automobilului, nu cunoaște cine era, alte persoane nu erau. Nu poate spune de unde au fost ridicate înregistrările video. Mijlocul de transport a fost lăsat la locul unde a fost stopat. (vol.II, f.d.71-72)

Subsecvent, analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Completul de judecată constată că opțiunea primei instanțe n-a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală.

Prin justificarea probelor cercetate, Completul consideră dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Astfel, la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa principală, Completul de judecată notează că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței/deciziei care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală. La fel de către prima instanța au fost soluționate chestiunile privind: *dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea.*

Instanța de recurs constată că, recurentul nu este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor

inculpatului, astfel, solicită achitarea inculpatului Lipcan Victor din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Completul de judecată apreciază critic argumentele apărării precum că *urmărirea penală a fost pornită „in personam", ordonanța privind pornirea urmăririi penale din 01.06.2021, nu însă pe careva fapte sau circumstanțe „in rem". În ordonanța de pornire a urmăririi penale din 01 iunie 2021, se indică în mod expres, pornirea urmăririi penale în privința faptelor imputabile lui Lipcan Victor, bănuit în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264[1] alin (3) Cod Penal.*

Pe cale de consecință, lui Lipcan Victor, i-a fost comunicată ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit cu întârziere. Or, art. 63 alin. (1[1]) CPP prevede expres că ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit și informația despre drepturile prevăzute la art. 64 se aduc la cunoștință în decurs de 5 zile din momentul de emitere a ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care bănuitul s-a prezentat sau a fost adus silit, ori din momentul de începere a primei acțiuni procedurale efectuate în raport cu acesta.

Mai mult decât atât, în sensul alin.(l[1]) art.63 Cod de procedură penală, termenul de zile curge de la data primei acțiuni procedurale. Or, conform f.d. 12, prima acțiune procedurală efectuată în raport cu Lipcan Victor s-a realizat la 22.05.2021 și s-a concretizat prin înlăturarea de la conducerea vehiculului. Astfel, art. 182[1] CPP reglementează expres respectiva acțiune procedural. În particular norma prevede că persoana care conduce mijlocul de transport se înlătură de la conducere de către organul de constatare dacă există temeiuri suficiente că aceasta se află în stare de ebrietate inadmisibilă produsă de alcool sau de alte substanțe. Pe cale de consecință, în strictă conformitate cu prevederile art. 63 alin. (1[1]) CPP ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit urma a fi emisă cel târziu la data de 27.05.2021. Însă, în privința lui Lipcan Victor respectiva ordonanță a fost emisă nu mai devreme de 24.06.2021, adică cu întârziere de 28 de zile.

Respectiv, calitatea de bănuit în privința lui Lipcan Victor, a încetat de drept, ca urmare a expirării termenelor prescrise de alin.(1[1]) art.63 Cod de procedură penală, nu poate fi reţinută de către instanţa de recurs ca temei de casare a sentinţei, și menționează următoarele.

Astfel, conform materialelor cauzei (vol.I, f.d.13), Completul evidențiază într-un prim aspect faptul că, agentul constatator la data de 22 mai 2021 prin procesul-

verbal de înlăturarea de la conducerea mijlocului de transport i-a aplicat inculpatului măsura de constrângere prevăzută de art. art. 432, 438 alin.(1) lit. a) și 439 Cod contravențional. Așadar, în cazul dat colaboratorii de poliție au aplicat procedurile prevăzute de cod contravențional, respectiv în privința inculpatului nu a fost aplicată măsura preventivă, sub formă de înlăturare de la conducerea unității de transport, prevăzută de art. 182^1 Cod de procedură penală. Este important de subliniat că, la constatarea contravenției sau infracțiunii în domeniul transporturilor în primul rând se constată dacă există temeiuri suficiente că persoana, care conduce mijlocul de transport, se află în stare de ebrietate inadmisibilă produsă de alcool sau de alte substanţe. În așa caz conducătorul de transport imediat se înlătură de la conducere de către organul de constatare. În acest moment nu este posibil de constatat cu certitudinea dacă fapta întrunește elementele infracțiunii sau contravenției. Respectiv, având la dispoziția cele două proceduri, contravențională și penală, organul de constatare aplică una din ele. În speța agentul constatator a aplicat procedura mai blândă sub forma de măsura de constrângere față de Lipcan Victor, prevăzută de art. 438 al. (1) lit. a) Cod contravențional. Ulterior, deja după înlăturarea de la conducerea mijlocului de transport, agentul constatator purcede la efectuarea testării alcooloscopice. Reieșind din rezultatul testării sau refuzului, împotrivirii ori eschivării de la testarea alcooloscopică se soluționează chestiunea dacă fapta întrunește elementele infracțiunii sau contravenției. Ordinea descrisă – înlăturarea de la conducerea unității de transport, ulterior testarea alcooloscopică – este prevăzută de art. 438 al. (2) Cod contravențional și art. 182^1 al. (2) Cod de procedură penală. În această ordine de idei instanța de recurs reiterează că bănuiala rezonabilă că fapta comisă, adică refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (3) Cod penal, a fost constatată deja după aplicarea măsurii de constrângere sub formă de înlăturare de la conducerea mijlocului de transport conform art. 438 al. (1) lit. a) Cod contravențional.

Reieșind din considerentele și prevederile legale indicate mai sus se constată cu certitudinea că în privința lui Lipcan Victor nu a fost aplicată măsura preventivă sub formă de înlăturare de la conducerea unității de transport, prevăzută de art.art.175 alin.(3) pct. 5^1) și 182^1 Cod de procedură penală, iar agentul constatator în acest caz s-a condus de prevederile de la capitolul V Cod contravențional.

Așadar, calitatea de bănuit a lui Lipcan Victor i-a fost atribuită prin ordonanța organului de urmărire penală din 24 iunie 2021 (vol.I, f.d.51), iar potrivit art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuit persoana în privinţa căreia a fost dată o ordonanţă de recunoaştere în această calitate – mai mult de 3 luni, iar cu acordul Procurorului General şi al adjuncţilor săi – mai mult de 6 luni. În condițiile descrise, instanța de recurs nu a constatat încălcarea termenului de 3 luni de menținere lui Lipcan Victor în calitate de bănuit, iar prevederile art. 63 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală la caz nu sunt aplicabile.

De menționat faptul că, prin ordonanța ofițerului superior de urmărire penală al Secției Urmărire penală a IP Basarabeasca, inspector superior Jelezoglo Alexandr din 01 iunie 2021, a fost dispusă începerea urmăririi penale în temeiul unei bănuieli rezonabile privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(3) Cod penal, și nici de cum începerea urmăririi penale în privința lui Lipcan Victor de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin.(3) Cod penal.

Suplimentar, la capitolul respectiv, instanța de recurs menționează că, potrivit prevederilor art.279 alin.(1) Cod de procedură penală „*Acţiunile procesuale se efectuează în strictă conformitate cu prevederile prezentului cod şi numai după înregistrarea sesizării cu privire la infracţiune. Acţiunile de urmărire penală pentru efectuarea cărora este necesară autorizarea judecătorului de instrucţie, precum şi* ***măsurile procesuale de constrângere sânt pasibile de realizare doar după pornirea urmăririi penale, dacă legea nu prevede altfel***.”, subsecvent, în sensul normei juridice pre citate rezidă că înlăturarea de la conducerea mijlocului de transport de către agentul constatator se efectuează exclusiv după pornirea urmăririi penale.

De asemenea, Completul consideră de a puncta într-un mod sintetic dar foarte esențial că, potrivit prevederilor Codului de procedură penală, se face o distincție între etapa pornirii procesului penal și etapa pornirii urmăririi penale, ambele având particularități proprii.

Astfel, pentru a face lumină în speța dedusă judecăți este de subliniat că art. 1 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că – procesul penal se consideră început din momentul sesizării sau autosesizării organului competent despre pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni.

Conform prevederilor art.274 alin.(1) Cod de procedură penală, rezultă că organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.art.262 şi 273 Cod de procedură penală dispune în termen de 45 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune şi nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informând despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.

În acest sens, instanța de recurs observă că, toate acțiunile procesuale care se desfășoară la etapa premergătoare urmăririi penale au un caracter concentrat asupra scopului de a stabili şi confirma existența bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și este circumscrisă termenului de 45 de zile de la momentul sesizării sau autosesizării organului de urmărire penală sau a procurorului.

Astfel, pornind de la natura scopului acțiunilor la etapa premergătoare urmăririi penale, acestea se rezumă la constatarea faptei infracționale (in rem), însă nu și la formularea unei învinuiri în privința persoanei (in personam).

Subsecvent, Completul de judecată conchide că urmărirea penală a fost dispusă pe 01 iunie 2021 (vol.I, f.d.1), iar inculpatul Lipcan Victor a fost înlăturat de la conducerea vehiculului pe 22 mai 2021 (vol.I, f.d.13) prin urmare, nu poate fi vorba despre aplicarea măsuri de constrângere în sensul prevederilor art.art.175 alin.(3) pct. 5^{1}) și 182^{1} Cod de procedură penală, în contradicție cu prevederile art.279 alin.(1) Cod de procedură penală.

Totodată, în vederea fundamentării acestei concluzii este de menționat că, potrivit constricției logic-juridice a normelor procesul penale, Lipcan Victor nu putea fi recunoscut în calitate de bănuit potrivit prevederilor art.63 Cod de procedură penală, înainte de a fi dispusă începerea urmăririi penale.

De altfel, se impune de a fi precizat că, în acord cu art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, actul procedural de recunoaștere în calitate de bănuit poate fi doar ordonanța sau încheierea de aplicare a măsurii preventive, iar în corelație cu Codul de procedură penală, asemenea acte pot fi emise doar de către organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

Sub aspectul celor indicate, Colegiul notează că, prerogativele organului de constatare specificate la art.273 Cod de procedură penală nu-l împuternicesc de a emite ordonanțe în sfera aplicării măsurilor preventive.

Astfel, având în vedere aceste considerente, Completul de judecată relevă că sunt nefondate alegațiile recurentului precum că ,,*La caz, menționează că urmează a fi luată în considerare jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului (în continuare - CtEDO) care prevede alte standarde (mai înalte) în această materie. Prin hotărârea sa în cauza Deweer versus Belgia, CtEDO a subliniat că noțiunea de ,,acuzație" în materie penală la care face referire art. 6 din CEDO are un caracter autonom, care ignoră definițiile din dreptul intern. Acuzația se definește ca notificarea oficială emanând de la autoritatea competentă, a unui reproș de a fi comis o infracțiune. Notificarea nu trebuie să aibă o anumită formă, având acest caracter orice act implicit, care emană de la o autoritate de stat și care produce efecte importante asupra situației persoanei, conținând o acuzație penală implicită. Astfel, garanția oferită de art. § 3 lit. a) din CEDO, aceea de fi informat asupra naturii acuzației, începe să funcționeze doar din acel moment. Or, raportat la acel moment, reclamantul a fost informat în mod complet despre acuzația îndreptată împotriva sa, omisiunea anterioară neputând fi luată în seamă sub aspectul art.6 din CEDO. În Hotărârea Curții Constituționale nr. 42 din 14 decembrie 2000, se arată că ,,după ratificarea de către Republica Moldova a Convenției Europene pentru Drepturile Omului, pentru țara noastră a devenit obligatorie și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului". Ulterior, în Hotărârea nr. 10 din 16 aprilie 2010 pentru revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 16 din 28 mai 1998 ,,Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova", Curtea Constituțională a reiterat că ,,practica jurisdicțională internațională [...] este obligatorie pentru Republica Moldova, ca stat care a aderat la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale". În asemenea condiții, aplicând mutatis mutandis jurisprudența CtEDO (care este constantă la acest capitol) rezultă fără echivoc că anume de la momentul începerii urmăririi penale - persoana dobândește calitate de bănuit. Așadar, reiterăm că anume de la 22.05.2021 (data întocmirii procesului-verbal de înlăturare de la conducerea vehiculului) Lipcan Victor a dobândit calitatea procesuală de bănuit.*

Recunoașterea calității de bănuit se aplică în interesul persoanei, pentru apărarea sa, persoana dobândind astfel drepturi suplimentare, reglementate de art. 64 din Codul de procedură penală (să știe de ce este bănuit, să fie audiat în prezența apărătorului, să ceară recuzarea persoanei care efectuează urmărirea

penală ș.a.) (a se vedea Hotărârea Curţii Constituţionale nr.26 din 23 noiembrie 2010 asupra excepţiei de neconstituţionalitate a prevederilor alin.(6) art.63 din Codul de procedură penală)."

Or, atât ordonanța de recunoaștere a inculpatului Lipcan Victor în calitatea de bănuit cât și cea de învinuit au fost dispuse în termeni legali, fiind aplicate în interesul lui Lipcan Victor pentru apărarea acestuia, dobândind drepturi suplimentare reglementate de art.64 Cod de procedură penală (să știe de ce este bănuit, să fie audiat în prezența apărătorului, să ceară recuzarea persoanei care efectuează urmărirea penală ș.a.).

Referitor la argumentul recurentului potrivit căruia a solicitat *excluderea proceselor-verbale de audiere a martorului Afanasiev Vitalie, anexate la f.d. 31 și 35, vol. I, care sunt întocmite cu încălcarea prevederilor art. 260 alin. (5) CPP, care stipulează că fiecare pagină a procesului-verbal se semnează de persoana care îl întocmeşte, precum şi de persoanele care au participat la efectuarea acţiunii de urmărire penală. Or, pe formularul acestora lipseşte cu desăvârşire semnătura martorului Afanasiev Vitalie, care se pretinde că a fost audiat în limba de stat, în prezența traducătorului Tamara Buceațchi. E de menţionat că în limitele aceluiaşi dosar se regăsesc alte procese-verbale de audiere a martorului numit, care calitativ diferă de cele anexate la f.d. 31 și 35. Cu referire, deci la f.d. 29 și 34 se atestă că Afanasiev Vitalie a fost audiat în limba rusă, fără să i se asigure dreptul la un interpret*., Completul de judecată reține că, această poziție este combătută de caracterul reglementat al normelor de procedură. Art. 94 alin.(1) pct.3) și 8) Cod de procedură penală, *în procesul penal nu pot fi admise ca probe şi, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanţa de judecată şi nu pot fi puse la baza sentinţei sau a altor hotărâri judecătoreşti datele care au fost obţinute: prin încălcarea dreptului la interpret, traducător al participanţilor la proces; cu încălcări esenţiale de către organul de urmărire penală sau ofiţerul de investigaţii a dispoziţiilor prezentului cod*.

Subsecvent, după cum se constată din materialele cauzei, la data de 03 iulie 2021, martorul Afanasiev Vitalie, fiind vorbitor de limba rusă a dat declarații în limba pe care o posedă, la finele acestei declarații aplicând și semnătura în acest sens, pe când declarațiile de la f.d.31 și 35 vol.I, au fost traduse de către translator cele declarate de către martor la data de 03.07.2021, nefiind necesară aplicarea de către martor a semnăturii, or, translatorul a fost avertizat de traducerea sau

interpretarea incorectă, în conformitate cu prevederile art.312 Cod penal.

Contrar însă argumentelor menționate, Completul concluzionează că nu sunt temeiuri de aplicare a prevederilor art.94 Cod de procedură penală – neadmiterea probelor, invocate de către apărător în interesele inculpatului.

De asemenea, de către Completul de judecată nu poate fi reținut nici argumentul avocatului referitor la faptul că *în cazul de față, lipsa unei coerențe între titlurile fișierelor video examinate și cele remise apărării, imposibilitatea corelării fișierului 2_5361586183027560195.MOV cu data faptei din 22.05.2021, și inexistența unor acte tehnice care să certifice proveniența și autenticitatea acestor fișiere, conduc la concluzia că materialele video în cauză nu îndeplinesc nici condițiile minime de pertinență, nici pe cele de legalitate și loialitate probatorie. Toate aceste vicii atrag aplicarea art. 94 alin. (1) pct. 8) CPP, care interzice utilizarea ca probe a datelor obținute cu încălcări esențiale ale dispozițiilor Codului de procedură penală.*

.....utilizarea unor fișiere video inconsecvente, neverificate și care nu sunt identice cu cele prezentate apărării încalcă grav dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 din CEDO. Acceptarea unor asemenea probe ar presupune o validare tacită a unor nereguli de procedură care afectează nu doar fondul probator, ci și încrederea în corectitudinea actului de justiție. Astfel, se impune excluderea proceselor-verbale din 01.06.2021 și 14.06.2021 și a materialelor video aferente, ca fiind viciate iremediabil din punct de vedere al legalității, autenticității și admisibilității lor în cadrul unui proces penal conform standardelor naționale și europene, or, acesta nu doar că poartă caracter declarativ, acesta nici nu a fost argumentat din careva perspective obiective. S-au fișierele menționate au fost examinate de către instanța de fond, în rezultat stabilindu-se că coincide denumirea fișierelor cu cele cercetate în ședința de judecată și cele ridicate și cercetate de către organul de urmărirea penală.

Completul de judecată va respinge ca fiind nefondate și alegațiile recurentului precum că *la baza acuzării au fost puse inter alia declarațiile subofițerilor de patrulare Brînză Dumitru și Vivat Radu, care în data de 22.05.2021, pretind că l-au stopat pe Lipcan Victor și dispus înlăturarea acestuia de la conducerea mijlocului de transport.*

Pe cale de consecință, la caz sunt aplicabile prevederile art. 90 alin. (3) pct. 4) CPP, care reglementează că nu pot fi citați și ascultați ca martori judecătorul,

procurorul, reprezentantul organului de urmărire penală, grefierul - cu privire la circumstanţele care le-au devenit cunoscute în legătură cu exercitarea de către ei a atribuţiilor lor procesuale. Or, anume Brînză Dumitru şi Vivat Radu au efectuat mai multe acţiuni procesuale în cauza respectivă, care îl vizează nemijlocit pe inculpatul Lipcan Victor, în speță: înlăturarea de la conducerea vehiculului (f.d. 13). Astfel, declaraţiile lui Brînză Dumitru şi Vivat Radu, inserate la f.d. 27 şi 28, vol. I, urmează a fi excluse din dosar, pe motiv că aceştia nu pot cumula şi statutul de martori., or, după cum a fost menționat supra, în privința lui Lipcan Victor nu a fost aplicată măsura preventivă sub formă de înlăturare de la conducerea unității de transport, prevăzută de art.art.175 alin.(3) pct. 5^1) și 182^1 Cod de procedură penală, ci agentul constatator s-a condus de prevederile de la capitolul V Cod contravențional, subsecvent, în speță nu sunt aplicabile prevederile art.90 Cod de procedură penală.

De asemenea, Completul apreciază critic și argumentele recurentului precum că *instanţa şi-a fundamentat sentinţa în mod aproape exclusiv pe declaraţiile agenţilor de patrulare Brînză Dumitru şi Vivat Radu, care, în realitate, nu puteau fi audiaţi în calitate de martori potrivit art. 90 alin. (3) pct. 4) CPP. Aceştia au efectuat acţiuni procedurale directe în cauza penală - înlăturarea inculpatului de la volan şi întocmirea proceselor-verbale - fiind actori procesuali, nu martori imparţiali. Valorificarea declaraţiilor acestora echivalează cu deturnarea conceptului de martor, afectând grav echitatea procesului şi contravenind standardelor CEDO, exprimate în cauze precum Martin c. Estonia şi Mirilashvili c. Rusia. Instanţa, ignorând aceste realităţi, a tratat mărturiile acestor agenţi ca fiind independente, obiective şi decisive, deşi ele poartă inerent riscul subiectivităţii şi al lipsei de imparţialitate*, or, agenții respectivi, în genere Vivat Radu nu a fost audiat în cadrul instanței de judecată, nu reprezintă organul de urmărire penală, subsecvent, nu cad sub incidența art.90 alin.(3) pct.4) Cod de procedură penală, conform căruia, ***nu pot fi citaţi şi ascultaţi ca martori****: judecătorul, procurorul,* ***reprezentantul organului de urmărire penală****, grefierul – cu privire la circumstanţele care le-au devenit cunoscute în legătură cu exercitarea de către ei a atribuţiilor lor procesuale, cu excepţia cazurilor de participare la reţinere în flagrant delict, de cercetare a probelor dobândite prin intermediul lor, erorilor sau abuzurilor la efectuarea procedurii în cauza respectivă, de reexaminare a cauzei în ordine de revizie sau de restabilire a*

dosarului pierdut.

Subsecvent, de către instanța de fond corect nu a fost reținută în speță nici solicitarea avocatului Bot Alexandru privind constatarea inadmisibilității cu excluderea din materialele dosarului penal, ca fiind dobândite cu încălcarea gravă a Cod de procedură penală, a probelor organului de urmărire penală, or, această pretenție poartă un caracter formal și nu se probează neveridicitatea înscrisurilor contestate, deci probele urmează a fi apreciate în cumul, inclusiv înregistrarea video în paralel cu declarațiile martorului Brînză Dumitru, din care cu certitudine rezultă că inculpatul Lipcan Victor a fost șoferul automobilului stopat, iar motorul acestuia era pornit.

E de menționat că fapta prejudiciabilă prevăzută la art. 264^1 alin. (3) Cod penal, se exprimă în superficialitatea manifestată de inculpat în raport cu obligația impusă conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul examinării medicale.

Norma, care instituie interdicția respectivă, este pct. 11) lit. j) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, în vigoare din 15 iulie 2009, cu modificările ulterioare, care prevede expres că, conducătorul de vehicul este obligat. (...)... să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare.

Astfel, luând în considerație cele menționate, precum și circumstanțele cauzei, instanța de recurs concluzionează că instanța de judecată corect a constatat că inculpatul s-a eschivat de a fi testat cu alcooltestul Drager, iar angajații poliției l-au avertizat despre consecințele eschivării de la testarea alcoolscopică.

Completul învederează faptul că Lipcan Victor, după cum a fost menționat supra a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (3) Cod penal, care potrivit prevederilor art. 16 alin. (2) Cod penal este o infracțiune *ușoară*.

Este de menționat că norma art. 264^1 alin. (3) Cod penal (la momentul comiterii infracțiunii), infracţiune de care a fost recunoscut vinovat Lipcan Victor, prevede pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii de la

200 la 240 de ore, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Potrivit prevederilor 332 alin.(5) Cod de procedură penală, *în cazul prevăzut la art.275 pct.4), încetarea procesului penal nu se admite fără acordul inculpatului. În acest caz, procedura continuă în mod obişnuit*.

Conform prevederilor art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penal, *sentinţa de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 şi 58 din Codul penal,* ***cu liberarea de pedeapsă*** *în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripţie*.

Potrivit prevederilor art.60 alin.(1) lit.a) și alin.(2) Cod penal (în vigoare la data de 22.05.2021), *persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârşirii infracţiunii au expirat 2 ani de la săvârşirea unei infracţiuni uşoare. Prescripţia curge din ziua săvârşirii infracţiunii şi până la data rămânerii definitive a hotărârii instanţei de judecată*.

Prin urmare, în speță, instanța de recurs va reține că inculpatul Lipcan Victor a comis acțiunea componentă a infracțiunii prevăzute la art. 264^1 alin. (3) Cod penal, la data de 22 mai 2021, iar, termenul de atragere la răspundere penală a expirat la data de 22 mai 2023. Completul relevă că deși inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 264^1 alin. (3) Cod penal, care constituie o faptă prejudiciabilă prevăzută de Legea penală, pasibilă de răspundere penală, instanța de fond legal l-a liberat de pedeapsa penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.

Astfel, analizând temeiurile în raport cu motivele invocate în recurs, Completul de judecată constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la judecarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate, or, la recunoașterea inculpatului Lipcan Victor vinovat de comiterea infracțiunii imputate, instanța de fond a ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de rolul vinovatului la săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, nerecunoașterea vinei de către inculpat, punând în coroborare lipsa circumstanțelor atenuante stabilite și prezența celor agravante – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, precum și lipsa în acțiunile inculpatului a circumstanțelor atenuante

excepționale, corect stabilind că ultimul urmează a fi recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii imputate.

Generalizând aspectele invocate, instanţa de recurs reţine că temeiurile invocate de recurent nu şi-au găsit confirmare la examinarea recursului.

Pentru motivele expuse mai sus, în conformitate cu art. 449 alin. (1) pct. 1), lit. a) Cod procedură penală, Completul de judecată va respinge recursul declarat de avocatul Bot Alexandru în interesele inculpatului Lipcan Victor împotriva sentinței Judecătoriei Cimișlia din 15 iulie 2025, ca fiind nefondat, reținând în acest sens că, sentința primei instanțe este una legală și întemeiată, iar careva temeiuri de casare a acesteia nu au fost reținute.

În baza celor expuse mai sus și în conformitate cu art. art. 448, 449 alin. (1) pct. 1) lit. a) Cod de Procedură Penală al RM, Completul de judecată al Curții de Apel Sud,

D E C I D E:

Se respinge ca nefondat recursul depus de către avocatul Bot Alexandru în interesele inculpatului Lipcan Victor.

Se menține sentința judecătoriei Cimișlia din data de 15 iulie 2025 adoptată în cauza penală privind acuzarea lui Lipcan Victor Petru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(3) Cod Penal.

Decizia este irevocabilă.

Președinte de ședință, judecător:	Judecător:	Judecător:
Movilă Vitalie	Hudoba Valeri	Scripcenco Andrei